

[Palle Simonsen]

er brug derfor. Det er et meget væsentligt udgangspunkt.

Så er det i øvrigt interessant at følge venstrefløjens debat omkring forstærkningerne. Når man hører hr. Steen Folke og hr. Gert Petersen – og vi får det formentlig forstærket nu om et øjeblik, når hr. Gert Petersen igen får ordet – skulle man ikke tro, at man nogen sinde tidligere i dette land havde diskuteret forstærkninger. Man skulle ikke tro, at NATO-depoter overhovedet var noget, man havde opereret med. Man søger ganske bevidst at lægge et odiøst skær over forstærkningsdiskussionen. Jeg skal kun sige, at hvis ministeren ikke gjorde, hvad han kunne for at få udbygget forstærkningerne og få truffet aftaler, levede ministeren ikke op til den pligt, som han selv gjorde rede for, og som er udmøntet i forsvarslovgivningen af 1973. Så var det ministeren, vi kunne angribe.

Det er ikke noget nyt med forstærkninger, det er ikke noget nyt med NATO-depoter, og jeg synes egentlig, at vi skulle tage denne diskussion ganske afslappet og så i øvrigt glæde os over, at der overhovedet er mulighed for at træffe aftale med NATO-partnere om at kunne få forstærkninger i en situation, hvor der skulle være behov derfor.

Når man fra venstrefløjens side bl. a. også har kørt meget stærkt på, at der er sket en ændring, for nu ønsker man forstærkningerne på et tidligere tidspunkt, nemlig i krisesituationer, må jeg sige, at det er der heller ikke noget nyt i. Det har vi diskuteret i folketinget gennem de seneste år, og ministeren har kunnet få en klar opfattelse af, at der var et stærkt flertal bag dette her i folketinget. Der er i realiteten intet nyt på dette punkt, og derfor skal det ikke lykkes venstrefløjens at gøre dette til noget ganske specielt, som eventuelt kunne bidrage til at ødelægge forståelsen for det danske forsvar.

Man kunne måske lidt sarkastisk sige, at hvis vi i dette land var villige til at yde et tilstrækkeligt bidrag til et dansk forsvar, gjorde vi os naturligvis mere uafhængige af at modtage forstærkninger, men jeg har ikke indtrykket af, at det ligefrem er det mål, som man fra hr. Gert Petersens og hr. Steen Folkes side ønsker at forfølge.

Jeg synes også, at man med hensyn til debatten om forstærkninger skal fastslå, at man møder megen dobbeltmoral fra politikeres side. Der bliver undertiden sagt, at vi må

endelig ikke få forstærkningerne for tidligt. Der bliver undertiden sagt, at når Danmark har så vigtig en strategisk beliggenhed, som tilfældet er, kommer der nok alligevel nogen og hjælper os. Jeg gør opmærksom på, at man kan ikke både blæse og have mel i munden. Det, det drejer sig om i denne sag, er at få planlagt forsvaret ud fra den målsætning, som nu har eksisteret siden 1973, og i relation hertil er der ingen tvivl.

Ministeren nævnte spørgsmålet om overensstemmelse mellem mål og midler, og det præger jo debatten om en kommende forsvarsordning meget. Dertil vil jeg godt sige, at der er jo mange udgange omkring denne sag. Den omstændighed, at vi må konstatere, at der ikke på nuværende tidspunkt er overensstemmelse mellem mål og midler, er jo ikke ensbetydende med, at man alene fastslår, at midlerne ikke kan øges, men man må reducere målet. Den situation, vi her står i, har dansk forsvar vel egentlig været i, hver eneste gang man har skullet indgå en ny forsvarsordning, og næsten hver eneste gang har man også kunnet konstatere, at et flertal af politikerne vedtog en reduktion af målene for at få overensstemmelse med de eksisterende midler.

Jeg tror nok, det er væsentligt at sige på dette tidspunkt, at det, det drejer sig om, med baggrund i den sikkerhedspolitiske situation, med baggrund i forsvarets personel- og materielssituation, ganske klart er dette, at vi er nødsaget til at øge midlerne. Der er ingen baggrund for overhovedet at reducere målene.

Hr. Preben Steen Nielsen sagde, at vi skal ikke føre an i NATO-regie, men vi skal følge med, og det synes jeg var en god formulering, som jeg gerne vil støtte, og hvis den kan være ledetråden i de kommende forhandlinger, skal vi nok i nogle resultater. Danmark har aldrig ført an. Vi har klaret os hæderligt igennem. Vi skal følge med af hensyn til den sikkerhedspolitiske situation, af hensyn til solidariteten i NATO-alliancen, af hensyn til hvert enkelt medlemsland i NATO-alliancen – ikke bare vore nærmeste naboer – lande, som også lever med økonomiske vanskeligheder, men som til trods for økonomiske vanskeligheder har formået at øge deres forsvarsbudgetter, således at man kunne leve op til målsætningerne. Lad os håbe, at det også bliver resultatet af de for-